

Laurits Lauritsen

Sokrates og Loven.

(argument til oplæg ved Agoråens *Klinisk Seminar* den 3. november 2024)

I Platons sammenfatning af Sokrates livsgerning, fokuseres der meget kraftigt på en mindre samling af dialoger. De er overleveret uden store divergenser; dvs. at der allerede i 300-tallet før vor tidsregning har været investeret tid, penge og skrivekyndige slavekraft på en tekstlig videreføring (det antages, at man har skullet nedskrive, på ny, på pergament eller papyrus, en tekst, fx en enkelt dialog, hver (senest) 40 år efter den første redigering og skrivning).

Den mindre gruppe af dialoger er *Apologien* (anklagen imod Sokrates og hans forsvarstaler overfor folkedomstolen). Derefter kommer *Kriton*, der omhandler det faktiske forløb af Sokrates sidste leve dag i fængslet, der omfatter en forestillet (Sokrates tankeudvikling) af en dialog mellem "Loven" (Byen Athens lovgivning) og "Sokrates". Den ender så med, at Sokrates accepterer Folkedomstolens dødsdom over ham, og derefter følger vi fængselspersonalets administration af den dødbringende skarntydesaft, som Sokrates så indbydes til at drikke. Det gør han så, og vi følger så klinisk for løbet af dødsprocessen. Hertil kommer dialogen *Faidon*, der har været betragtet som Sokrates / Platons testamente, men som er en filosofisk udbygning .

Det afgørende i denne tekstlige sammenhæng er spørgsmålet om, hvad Sokrates tænker om Loven. Og her især spørgsmålet om lovens element af en forpligtende overbevisning, der er stærk nok til at muliggøre accepten af den forudsigelige død.

Det vil jeg sige noget mere om, men især også om, at pointen i Sokrates indre dialog med loven handler om den faktiske liv, han har levet i bystaten Athen hele tiden, konkret. Empirisk har han anerkendt Loven som GOD og FORPLIGTENDE, selv der, hvor den berøver ham livet.